

ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT

Nr. 7

April

1944

EN DYPTGÅENDE OMVURDERING

Krigen har over hele Europa medført en dyptgående omvurdering av alle gjengse forestillinger om Sovjet. «Den barbariske bolsjevikstaten» er blitt avslørt som en myte. Den sovjet-russiske krigføring vitner ikke bare om fenomenal administrasjon og organisasjon, om et førsteklasses produksjonsapparat og et overmål av fantasi og kraft, men også om at den enkelte soldat i Den røde armé føler at han har noe virkelig å forsvare: et samfunn og et regime som både kulturelt og åndelig har hevet hans levestandard og gitt ham uhørte livsmuligheter. Alt hva den antibolsjevikiske propaganda har påstått, har fått et avgjørende grunnkudd. Når så meget av det som er påstått om Sovjetsamveldet har vist seg å være sludder, vender tvilen seg rent naturlig mot enhver antibolsjevikisk propagandapåstand.

Også linjen i Sovjetsamveldets utenrikspolitikk er trådt klart fram. Nå oppdager vi at Moskva faktisk tok Folkeforbundet alvorlig, — ja, etter den kinesisk-japanske krig var den eneste stat som tok forbundet helt oppriktig. På tross av forbundets oppfordringer om støtte til Kina og boikott av Japan, fortsatte jo f. eks. skandinaviske redere å frakte krigsmateriell til Japan, og England stengte Burmaveien så sent som i 1940 — for ikke å tale om De forente stater som riktig nok sto utenfor Folkeforbundet, men som leverte Japan hovedmassen av alt krigsmateriell. Sovjet var den eneste som reduserte sine leveranser til Japan til et minimum og understøttet Tsjan-Kaj-sjek (ikke de kinesiske røde arméer) med våpen.

Nå ser vi også München var et engelsk-fransk forsøk på å lede Hitler vestover og få i stand et nazistisk-kommunistisk oppgjør hvori begge parter forblødde Moskvás svar på det var først Stalins erklæring i mars 1939 da han påpekte at Sovjet ikke aktet å rake kastanjene av ilden for roen, — det vil si å nedkjempe den nazistiske angriperstaten som England og Frankrike hadde latt vokse seg sterk i ro og fred, — og så Molotov-Ribbentropp-traktaten som ledet Hitler vestover og dermed forpliktet vestmaktene til å delta i krigen mot Tyskland.

Helt siden den kommunistiske verdensrevolusjon ikke ble noe av, har Sovjet-Samveldet innrettet sin politikk på å skape ytre sikkerhet for det veldige indre oppbyggingsarbeidet som ble påbegynt på denne sjettedel av jordens faste overflate. Denne politikk har vært strengt konsekvent og ikke noen gang hatt aggressiv eller ekspansiv karakter — å utlegge den finske vinterkrigen slik er å tillegge Moskva motiver som det aldri har erklært seg å ha.

Det er også blitt klart at det har foregått en mektig utvikling i Sovjet-Samveldet, og at rystende begivenheter som f. eks. den store utrenskningen både betydde likvideringen av en femtekolonne innenfor landets grenser, og en etappe i den vanskelige utviklings- og modningsprosess som foregår med disse folkeslagene som for 25 år siden hørte til de mest tilbakeliggende i verden. Men som en utvikling til folkestyre i det avpolitiserte og uvitende tyske folk vil ta en menneskealder, måtte også en slik utvikling i Sovjet ta lang tid og gjennomgå sterke indre kriser. Og at den store unionen foreløbig bare befinner seg i begynnelsen av en lang, planlagt utvikling til et sunt og modent politisk og økonomisk demokrati med høy materiell og kulturell levestandard, er det ingen tvil om. Sovjet-Samveldet er riktignok allerede nå kommet meget lenger enn noen annen i retning av økonomisk demokrati, men har tydelig langt igjen til et fullt utviklet, allsidig politisk demokrati.

Det sies ofte at Sovjet ikke vil vise seg aggressiv etter krigen, fordi det vil ha nok med gjenreisningen i de krigsherjede områdene. Argumentet vilde virket bedre om en hadde pekt på at den planlagte utbyggingen av hele Sovjet-samfunnet vil oppta ennå mange generasjoners fulle arbeidskraft. Men viktigere synes det å være at aggressivitet fra Moskvas side ville bety totalt brudd med selve de idealer som Sovjetsamfunnet bygger på at et folk selv må befri seg fra sine undertrykkere, og ikke kan befries utenfra.

Det er derfor all mulig sannsynlighet for at Sovjet også i framtiden vil holde fast ved sin sikkerhetspolitikk til beskyttelse av det gigantiske indre utbyggingsarbeidet. Avgjørende for Europas skjebne blir det derfor om det langs Sovjets vestgrense kan opprettes en rekke sanne folkestyrer som ikke ønsker å tjene som oppmarsjområde for sovjetfiendtlige arméer - og som ikke har sovjetfiendtlige politikere, som i stillhet tillater andre makter en «fredelig penetrasjon» i deres land.

Det er også ganske tydelig at Sovjet-Samveldet slik verden endelig har lært det å kjenne, hører med blant framskrittsstatene, og at det finnes et meget bredt grunnlag for oppriktig og varig samarbeid mellom Sovjet og alle andre land som har frihet, rettferdighet og framskritt på sitt program. Sovjet følger andre veier enn Norge, men det gjør engelskmenn og amerikanere også. Det ligger i selve begrepet folkestyre at veien til virkeliggjørelse av rettferdighets-, framskritts- og frihetsidealene må bli forskjellig i de forskjellige folkeslag. På dette punkt trenges det en gjensidig respekt som bygger på saklig viten om hverandre. De politiske og sosiale mål er i vesentlig grad de samme, og det er dette som samarbeidet må bygge på.

Å tale om en «front» mot det «bolsjevikiske diktatur» i samme åndrett som en front mot det nazistiske, er meningsløst. Det nazistiske diktators program var klart og tydelig og er blitt realisert i de siste fire år. I den utstrekning styret i Sovjet er et diktatur, må det være gjenstand for opposisjon og frigjøre'sestrang i Sovjet selv. Hvis vi skulde danne front mot det, måtte vi tillegge det aggressive planer og oppfatte det som en fare for vår egen frihet og selvstendighet. Men da fikk en også ta skrittet fullt ut og agitere for et kommende «demokratisk» korstog mot «bolsjevikstaten» - en agitasjon som først og fremst vil gi næring og nytt liv til

Det ble nylig gitt ut et opprop med fastsatte priser for matvarer for en «nasjonal» svarfebørs. Utgiverne gir seg ut for gode nordmenn «som representerer betydelige deler av den norske heimefront». Det prisutvalg som angivelig skal være nedsett skulde da også stamme fra de samme gode nordmenn.

De prisene som imidlertid er fastsatt som nasjonalt forsvarlige priser er av den art at de ikke kan annet enn diskreditere hele heimefronten. Vi tar selvfølgelig avstand ikke bare fra de prisene som er fastsatt, men også måten oppropet er fremsatt på. Dersom dette virkelig stammer fra gode nordmenn, viser det i hvor høy grad det er nødvendig å få en enhetlig ledelse av heimefronten. En ledelse som har innsikt i alle de spørsmål som skal behandles og som skal gi rettledning for befolkningen.

Når det foreslås av dette «prisutvalg» at folk som reiser med sine produkter 5 mil inn til byen, skal ha lov til å ta kr. 15.30 for oksekjøtt, 13.60 for fårekjøtt, 11.90 for kalvekjøtt og 27.20 for smør, alt pr. kg., så er dette et bevisst forsøk på å

diskreditere heimefronten eller ufor-svarlig mangel på kjennskap til prisforholdene i jordbruket. Den nasjonale innsats for dem som skal levere jordbruksprodukter til en slik pris, kan ialfall ikke betegnes som stor.

Hele oppropet og kommentarene i V-posten, som har sendt det rundt, viser tydelig at det stammer fra pengespekulerende svartebørskretser. Heimefronten vil selvsagt ha seg fra-bedt at slike kretser påtar seg å representere den. Det er riktig at svært mange bønder har opptrådt unasjonalt i disse krigsårene. Men det er å bakvaske bøndene å hevde at de ikke vil gjøre noen innsats for landet uten å tjene store penger på sine landsmenn. De bønder som retter seg etter disse prisene, i stedet for å opptre virkelig nasjonalt, må betraktes som vanlige svartebørshandlere. Den kjøttpris som overstiger 5 og 6 kroner er svartebørspris. Det samme gjelder for smør, over 10 kr. pr. kg. Selv med slike priser ofrer bøndene ingenting for fedrelandet men får betaling for sitt arbeid. Dette er alle gode nordmenn blant bøndene enige om. Et av de

de krefter som har stått imot og bekjempet den sosiale utvikling og frigjørelse i vårt eget land, og stanse den frigjøringsprosess som på reformvennlig basis er i gang hos oss.

I virkeligheten finnes det neppe det «tredje» eller noe «nordisk» standpunkt hvorfra en både kan bekjempe det «røde» og det «brune» diktatur. Det er ikke annet enn en nordisk isolasjonisme som innerst inne bygger på den oppfatningen at vår veg til full politisk og økonomisk frihet og trygghet, er den eneste riktige og sanne.

Men spørsmålet om veien må være helt underordnet spørsmålet om målet, idealene, grunntankene. Dersom en har disse felles, er det et grunnlag tilstede for varig samarbeid — og så skal det ikke annet enn sann opplysning om hverandre til for å skape gjensidig respekt for hverandres vei til målet. Og ut fra dette synet hører Sovjet inn i fellesskapet og grunnlaget er til stede for et varig og fredelig samarbeid i framskrittets tjeneste.

Meld deg til kamp for Norge!

Den 5 juni 1942 sendte Arbeiderklassens innenlandsbyrå følgende forslag til regjeringens representanter i Norge:

«Grunninnholdet i Hitlers tvangsutskrivningspoli i Norge, såvel som i de øvrige okkuperte land, er mobilisering til Hitler-Tysklands totale krig en krig som føres mot vårt folk og mot våre allierte. Når dette er grunninnholdet i tvangsutskrivningspolitikken - og ingen kan være i tvil om at dette er grunninnholdet - så blir konsekvensen - at den norske arbeiderklasse og det norske folk må motsette seg, må forhindre, uansett hvilke midler som anvendes, at våre landsmenn tvangsutskrives til krigsarbeide.

Men den norske arbeiderklasse og det norske folk kan ikke slå seg til ro med denne så og si passive oppgave som bare tar sikte på å forhindre at våre landsmenn tvangsutskrives til tysk krigsarbeide. Oppgaven må stilles positivt dvs. vi må stille oss oppgaven å mobilisere alle våre landsmenn til norsk krigsarbeide, innlemme dem i vår egen nasjonale frihetskrig samtidig som vi stiller oss oppgaven å begynne å føre en virkelig krig mot de nazistiske okkupanter i vårt land. Denne krig må ubetinget føres i slike former at den svarer til den nåværende konkrete situasjon:

1. Aktiv sabotasje, dvs. virkelig organisert sabotasje som får sitt uttrykk i sprengning av militære formasjoner, krigsviktige bedrifter, brannstiftninger osv., osv., organisering og oppsetning av geriljatropper som utrustes med moderne våpen og som kommer under fagmessig militær ledelse.
- 3 Videre organisering og oppsetning av almene militære formasjoner på bred basis.
4. Organisering av våre landsmenn til krigstjeneste hos våre allierte, såvel i aktiv krigstjeneste som i krig-produksjonen,
5. Blant de tvangsutskrevne mannskaper uttas et passende antall personer som anvendes til politisk arbeid på hjemmefronten i vårt land.

Den første umiddelbare oppgave som vi står overfor, er å bringe våre tvangsutskrevne landsmenn i sikkerhet. Vi må la utgå parolen om at alle tvangsutskrevne personer må komme seg i sikkerhet, parolen om at de må undra seg tvangsutskrivningen. Dette arbeid må organiseres av de fremskredne arbeidere og arbeidsgivere innen hver enkelt industri.

Det må straks tas skritt til å omsette denne krigspolitikks i praksis. Enhver tendens til konsesjoner til en eller annen kompromisspolitikk i dette spørsmål må bestemt avvises.

5 juni 1942.

Den norske arbeiderklassens innenlandsbyrå».

viktigste spørsmål som et frihetsråd på heimefronten må ta seg av, er nettop å rydde opp i de demoraliserende forhold som svartebørshandlerne har skapt på heimefronten. Inntil fullstendige prisdirek-

tiver blir gitt ut av en slik ansvarlig myndighet, bør alle bønder som selger underhånden til gode nordmenn, nøye følge priser som de vet med selv svarer noenlunde til det, det koster å produsere varene.